

Sygn. akt II PK 96/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko M. Spółce Akcyjnej w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 września 2012 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 21 września 2012 r. oddalił apelację skarżącej powódki M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 28 lutego 2012 r., w części oddalającej jej odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę. Pozwany pracodawca spółka akcyjna M. w W. wypowiedział powódce umowę o pracę, podając za przyczynę: 1. nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych, polegających na długotrwałej archiwizacji internetowych umów reklamowych w czasie ponad połowę dłuższym i kosztem o ponad połowę wyższym niż to było konieczne; 2. brak inicjatywy i kreatywności w realizacji prac przynależnych sekcji administracji sprzedaży, prowadzące w efekcie do opóźnień

pracy innych działów wydawnictwa; 3. dezorganizację pracy w dziale z powodu częstych nieobecności, spóźnień. Sąd Rejonowy wypowiedzenie uznał za zasadne. Sąd Okręgowy potwierdził, że wypowiedzenie było zgodne z prawem i zasadne. Ustalenia faktyczne potwierdzały zarzuty pracodawcy. Zarzuty apelacji naruszenia prawa procesowego - art. 233 k.p.c. - i materialnego - art. 30 § 4 k.p., art. 45 k.p. i art. 8 k.p. nie były zasadne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. „bowiem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a to ze względu na to, że Sąd Okręgowy w sposób nieprawidłowy dokonał oceny przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę z powódką i przyjął, że uzasadniały one rozwiązanie umowy o pracę z powódką za wypowiedzeniem. Ponadto, co bardzo istotne, w uzasadnieniu skarżonego wyroku Sąd Okręgowy, mimo wyraźnie sformułowanego w apelacji zarzutu braku konkretności przyczyny wypowiedzenia, nie odniósł się w żaden sposób do niego. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego co prawda jednoznacznie wynika, że odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, iż uzasadnienie to co prawda nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, niemniej nie zwalnia to sądu odwoławczego z obowiązku wskazania takich elementów, które ze względu na treść apelacji i na zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Z tego powodu, jeśli treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia ocenę wyводу dotyczącego wykładni i zastosowania prawa materialnego zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznie podniesiony w skardze kasacyjnej.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o oddalenie kasacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), lecz tylko podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Oznacza to, że

skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinna samodzielnie i odrębnie od podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać podstawę przysądu. Zapewne tylko omyłkowo odwołuje się do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż dalej twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co odpowiada podstawie przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Lakoniczny wniosek koncentruje się na kontestowaniu zaskarżonego wyroku, czyli na indywidualnej sprawie skarżącej, stąd należy odrzucić podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Gdy zaś chodzi o podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego wyroku, stąd aby spełniała się ta szczególna podstawa przysądu, to skarżący we wniosku musi wykazać naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i dlatego powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni. Nie zarzuca naruszenia podstawowych w sprawie przepisów o zgodności wypowiedzenia z prawem i jego zasadności, czyli art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p. Już choćby ze względu na treść samego wypowiedzenia nie można byłoby stwierdzić naruszenia art. 30 § 4 k.p. Natomiast art. 45 § 1 k.p. odwołuje się do klauzuli generalnej zasadności wypowiedzenia. Sądy pierwszej i drugiej instancji ustaliły i oceniły, że wypowiedzenie było zasadne. Co do rozpoznania apelacji, to wniosek nie zarzuca naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., tym bardziej takiego, które miałoby wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c.). Taka sama ocena odnosi się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., bowiem nawet gdyby uzasadnienie wyroku nie zawierało wymaganych elementów, określonych w tym przepisie, to nie byłby to zarzut wystarczający do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wpierw skarżąca powinna wykazać, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), to znaczny na zastosowanie prawa materialnego. Tymczasem uzasadnienie wyroku sporządza się po jego wydaniu, stąd już choćby z tej przyczyny ewentualne jego mankamenty *ex post* nie mają wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Wadliwe uzasadnienie ze względu na brak elementów z art. 328 § 2 k.p.c., może wpływać na rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego, jednak

tylko wtedy, gdy zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Takich braków nie ma uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, należnych stronie pozwanej, orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 99 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz według stawki minimalnej, stosowanej odpowiednio do odpowiedzi na skargą kasacyjną z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

aw